

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1715202097
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1715202097.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Janky Richterovej a JUDr. Milana Chalupku v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému F. P., A.. XX.XX.XXXX, W. Q. F., D.. A.M. XXXX/XX, o zaplatenie 2.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 12. júna 2017 č.k. 8C/89/2015-56 v znení opravného uznesenia rovnakého súdu zo dňa 10. júla 2018 č.k. 8C/89/2015-96 a v znení dopĺňacieho rozsudku rovnakého súdu zo dňa 1. októbra 2018 č.k. 8C/89/2015-103 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutých častiach **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1/Súd prvej inštancie rozsudkom (v znení opravného uznesenia a dopĺňacieho rozsudku) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- eur, vyčíslený ročný úrok z omeškania vo výške 85,90 eur, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.000,- eur odo dňa 14.04.2013 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov 83,88 eur od 14.04.2013 do zaplatenia, pričom povolil žalovanému priznanú sumu uhrádzať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 100,- eur, vždy do 15. dňa každého mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozsudku, pod stratou výhody splátok. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2/Vychádzal zo zistenia, že žalobca uzatvoril so žalovaným ako spotrebiteľom v postavení dlžníka dňa 06.12.2012 úverovú zmluvu č. 23594, v zmysle ktorej poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 2000,-Eur titulom bezúčelového úveru na splatenie záväzkov klienta. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom splatiť do 14.10.2022. Dojednaná výška anuitnej splátky činila 29,80 Eur a termín splatnosti prvej anuitnej splátky bol určený na deň 20.12.2012 s počtom splátok 120. Splátky boli dohodnuté v splatnosti v 20. dňa každého kalendárneho mesiaca. Úroková sadzba činila 12,9 % ročne a poplatok za poskytnutie úveru 0,-Eur. Výška RPMN predstavovala 15,82% a priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy 19,37 %. Celková čiastka, ktorú musel dlžník v zmysle zmluvy zaplatiť, činila 3.814,80 Eur. Žalovaný si svoj zmluvný záväzok voči žalobkyni neplnil riadne a včas, preto bol listom vyzvaný na predčasné splatenie poskytnutého úveru do dátumu uvedeného vo výzve. K zosplateniu úveru došlo dňa 13.04.2013. Žalobkyňa žiadala preto zaplatiť nesplatenú istinu, ktorá predstavovala sumu 2.153,86 Eur. Táto suma pozostáva z istiny poskytnutého úveru 2.000 Eur, úrokov 83,88 Eur (dohodnutý úrok do predčasného zosplatenia pri úrokovej sadzbe 12,90 % ročne v zmysle zmluvy), úrokov z omeškania 2,02 Eur (každá omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti úročená vo výške 8% v zmysle zmluvy a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka).

3/Žalovaný na pojednávaní uznal pohľadávku a bol ochotný ju zaplatiť. Žiadal súd, aby mu pohľadávku umožnil splácať v splátkach vo výške 100 Eur mesačne, čistý príjem má cca 850,- až 900,- eur, má ďalšie dohody o zrážke zo mzdy vo výške 480,-eur.

4/Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca poskytol na základe úverovej zmluvy zo dňa 06.12.2012 žalovanému úver vo výške 2 000,-Eur. Nakoľko žalovaný nesplácal úver riadne a včas, žalobca vyhlásil dňa 13.04.2013 predčasné zosplatenie úveru podľa čl. 4 bodu 4.2.1 úverovej zmluvy ako aj čl. V. písmeno 1/ bodu 1 písm. a/ Všeobecných obchodných podmienok Prima banky a. s. (s účinnosťou od 15.09.2012). Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný dlžnú čiastku nezaplatil, preto súd vyhovel návrhu žalobcu a zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 2.000 Eur.

5/Súd tiež zaviazal žalovaného na zaplatenie úroku vo výške 83,88 Eur, ktorý vznikol z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru a na zaplatenie úrokov z omeškania 2,02 Eur z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru. Žalobkyňa žiadala tiež o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatennej istiny 2000 Eur a nezaplatených úrokov 83,88 Eur od 14.4.2013 do zaplatenia. Súd žalobnému návrhu aj v tejto časti vyhovel, nakoľko nárok považoval za dôvodný, keďže žalovaný sa so zaplatením pohľadávky dostal do omeškania.

6/Súd však zamietol žalobu čo do úrokov vo výške 12,90% ročne z nezaplatennej istiny vo výške 2.000 Eur od 14.04.2013 do zaplatenia. Ide o úroky, ktoré žalobkyňa uplatňovala po zosplatení úveru, kedy je preukázané, že k zosplateniu došlo 13.04.2013 podľa čl. 4 bod 4.2.1 úverovej zmluvy ako aj čl. V. písmeno 1/ bodu 1 písm. a/ Všeobecných obchodných podmienok Prima banky a.s. účinných od 15.09.2012. Súd je toho názoru, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu. Po splatnosti dlhu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a povinnosť platiť dohodnuté úroky z úveru dňom splatnosti dlhu zaniká. Závazok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnutý úver je hlavným záväzkovým vzťahom. Úrokový záväzkový vzťah je vedľajším a akcesorickým peňažným záväzkom k hlavnému záväzku. Splnením hlavného záväzku alebo iným zo spôsobov jeho zániku zaniká i akcesorický záväzok úrokový (viď. rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp.zn. 3Co 85/2013, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98). Súd v tejto súvislosti poukázal na tú skutočnosť, že ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a dlžník by úroky splácal ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo by však spotrebiteľovi neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa je vyvolané stavom absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi úrok splácaný spolu so splátkami úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav splátok justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne požičaných peňazí. Iný stav vzniká v prípade mimoriadneho zosplatenia úveru, kedy veriteľovi vzniká nárok na jednorázové vrátenie nesplatennej istiny vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade veriteľ svojím právnym úkonom navodzuje stav, kedy má právo získať okamžite späť celú požičanú sumu, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Keby súd toleroval stav, že veriteľ inkasuje úroky, ktoré mu podľa zmluvy patria výhradne za stavu držby finančných prostriedkov spotrebiteľom, pripustil by založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi a to navyše za situácie, že si veriteľ môže nárokovat jednorázové vrátenie finančných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí pritom trpieť nijaké obmedzenie užívania svojho majetku podľa uzavretej spotrebiteľskej zmluvy. Keďže jednorázovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť naraz vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa, ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. Jedná sa o výhradnú sankciu z dôvodu omeškania spotrebiteľa s vrátením dlžnej sumy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 OZ, resp. § 53 ods. 1 a 5 OZ robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 a 3a

Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, bolo by to v rozpore s ustanovením Občianskeho zákonníka a vyššie uvedeného nariadenia vlády, subsidiárne § 53 ods. 4 písm. k) OZ. Rovnako tiež posúdil úrok po splatnosti úveru Ústavný súd SR, ktorý uznesením ÚS IV. 476/2012 z 18.09.2012 pripustil názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Ústavný súd v citovanom uznesení konštatuje, že namietané rozhodnutie nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne nedôvodné, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Vid'. tiež rozhodnutia R 59/1998, 400bo 143/1998. 21. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu v časti uplatnenia úrokov vo výške 12,90 % ročne z nezaplatených istiny 2.000 Eur od zosplatnenia úveru zamietol.

7/Súd mal za preukázané nepriaznivé osobné a majetkové pomery žalovaného a preto poskytol žalovanému možnosť splácať pohľadávku v splátkach vo výške 100 eur mesačne v zmysle § 232 ods. 3 CSP s tým, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia. 8/V prejednávanej veci mal žalobca plný úspech, kedy neúspech vo veci sa týkal len príslušenstva pohľadávky. Preto súd priznal žalobcovi trovy konania vo výške 100%. O výške náhrady trov po právoplatnosti rozhodnutia vydá súdny úradník samostatné rozhodnutie.

9/Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti a proti výroku, ktorým súd umožnil žalovanému splácať pohľadávku v splátkach vo výške 100 eur mesačne podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Prvoinštančnému súdu vytkol, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal na § 497 a § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a komentár k Obchodnému zákonníku, podľa ktorého povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru trvá až do jeho vrátenia. Strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve dojednať odchylné. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník neustanovuje moment zániku nároku veriteľa na úroky. Obsahom záväzku dlžníka je nielen vrátiť poskytnuté finančné prostriedky, ale aj zaplatiť i úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Aj z § 506 Obchodného zákonníka vyplýva, že i po odstúpení od zmluvy trvá právo veriteľa na úroky. Odstúpenie od zmluvy je právny inštitút určený na ochranu veriteľa a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Žalobca poukázal aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 212/2014, podľa ktorého zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Nakoniec žalobca v odvolaní poukázal na nerealizovanú legislatívnu zmenu, ktorou sa mal novelizovať Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 9 v znení „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“, ktorá zmena nebola nikdy legislatívne prijatá, právne predpisy žiadne obdobné ustanovenie, odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neobsahujú. Keďže uvedený návrh nikdy nebol prijatý vo forme zákona, zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo potvrdzuje jeho dôvodnosť. V časti umožnenia splátok vytýkal odvolateľ súdu, že prihliadal iba na záujmy jednej strany sporu, pričom sa nezaoberal pomermi na strane žalovaného, svoje závery postavil výlučne na jeho nepreukázaných tvrdeniach.

10/Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

11/Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov ním vymedzených (379, 380 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny.

12/V súdnej veci nebolo sporné, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu má charakter spotrebiteľskej zmluvy a nakoľko jej predmetom je poskytnutie úveru, ide v zmysle § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch o zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

13/Riadny (zmluvný) úrok predstavuje cenu peňazí, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi na základe zmluvy o úvere. Z ekonomického pohľadu ide v zásade o kompenzáciu veriteľovi za obetovanú príležitosť, kedy nemohol s istinou úveru nakladať, pretože nebola v jeho dispozícii. Na strane dlžníka ide o cenu za to, že do jeho dispozície mu boli vydané finančné prostriedky, ktoré mohol používať, pričom povinnosť ich vrátiť bola odložená do budúcnosti a prípadne i rozložená na splátky. Riadny úrok veriteľovi patrí až do splatnosti úveru.

14/V prípade, že dlžník poruší zmluvu a sú splnené zákonom a prípadne i zmluvou predpokladané podmienky, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú (alebo tiež mimoriadnu) splatnosť úveru, teda požadovať okamžité vrátenie úveru dlžníkom. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ

získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky. Veriteľ tiež získava právo požadovať od dlžníka zákonnú sankciu v podobe úrokov z omeškania z celej dlžnej sumy, nielen z čiastky, s ktorou bol dlžník aktuálne v omeškani; prípadne i iné sankcie vyplývajúce zo zmluvy. Odvolací súd poukazuje napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 148/2016 zo dňa 30.6.2017 v tom, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru dochádza k zmene obsahu záväzku. Hoci vyhlásením predčasnej splatnosti úveru veriteľ automaticky nedostáva do svojej dispozície dlžnú peňažnú sumu a dlžník ju nestráca, dlžník príde o právny dôvod, pre ktorý môže mať dlžné peňažné prostriedky vo svojej dispozícii. S tým je nevyhnutne spojený aj zánik nároku veriteľa na riadny úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by veriteľovi aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru patrilo riadny úrok z úveru. Pokiaľ by veriteľ mal naďalej až do zaplatenia dlžnej pohľadávky nárok na riadny úrok a popri tom i úrok z omeškania a prípadne iné sankcie, vznikla by hrubá nerovnováha v právnom postavení dodávateľa (veriteľa) a spotrebiteľa (dlžníka). Veriteľ by mal naďalej všetky oprávnenia zo zmluvy a navyše i právo a možnosť domôcť sa relatívne okamžite splnenia celého záväzku, pričom dlžník by stratil akékoľvek výhody, ktoré mu zmluva o úvere garantovala. Takýto následok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru by bol nielen neprijateľný pre založenie nerovnováhy v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy, ale aj v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd poukazuje tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 476/2012-14, ktorý potvrdil ústavnú udržateľnosť tohto záveru. Hoci judikatúra najmä nižších súdov v tomto smere nie je úplne jednotná, odvolací súd sa prikláňa k názoru prezentovanému vyššie.

15/Žalobca vo svojom odvolaní svoj nárok na riadny úrok po vyhlásení splatnosti úveru až do momentu zaplatenia dlžnej istiny odôvodňoval poukazom na § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Podľa tohto ustanovenia dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Na základe druhej vety tohto ustanovenia nemožno potvrdiť ani vyvrátiť záver, že dlžník má povinnosť platiť riadne úroky z dlžnej istiny i po zosplatnení úveru. Toto ustanovenie sa vzťahuje iba na situáciu, kedy dlžník splatil poskytnutý úver pred dňom jeho konečnej splatnosti, čo zjavne nie je prípad posudzovanej veci, kedy dlžník do dnešného dňa dlžný úver nesplatil. Argumentácia žalobcu poukazujúca na § 506 Obchodného zákonníka upravujúceho oprávnenie veriteľa odstúpiť od zmluvy pre omeškание dlžníka nemá súvis s posudzovanou vecou, nakoľko žalobca od zmluvy neodstúpil, vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, čo je odlišný inštitút s inými právnymi následkami (napr. zmluva v takomto prípade nezaniká). Najvyšší súd ČR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 33 Cdo 212/2014 zo dňa 21.8.2014 citovanom žalobcom síce konštatoval, že úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky stranami dojednané úroky, avšak ani tento názor nie je spôsobilý vyvrátiť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd nepopiera samozrejmu skutočnosť, že úroky z omeškania a zmluvné úroky sú dva rozdielne inštitúty, ktoré majú svoje vlastné, vzájomne nezastupiteľné funkcie. Uvedené však nijako nespochybňuje zánik nároku veriteľa na zmluvné úroky po zosplatnení úveru, nakoľko stále platí, že sankcionovanie dlžníka úrokmi z omeškania (a prípadne aj inými poplatkami) spolu s pretrvávaním jeho povinnosti platiť zmluvné úroky by spôsobilo hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ žalobca poukazoval na komentár k Obchodnému zákonníku, názory tam uvedené boli aktuálnou rozhodovacou činnosťou súdov už prekonané v smere uvedenom vyššie. Možno teda zhrnúť, že odvolacia argumentácia žalobcu nebola spôsobilá spochybniť správnosť napadnutej časti rozsudku súdu prvej inštancie.

16/Nakoniec odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave na svojom rokovaní dňa 20.2.2019 v zmysle § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov prijalo vzhľadom na výkladové rozdiely v právoplatných rozhodnutiach senátov 3Co, 4Co, 5Co, 6Co, 7Co, 8Co, 9Co, 15Co, 16Co k otázke platenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru Stanovisko č. 1/2019, v zmysle ktorého v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

17/Ohľadom umožnenia žalovanému splnenia dlhu v splátkach súd prvej inštancie vychádzal z tvrdení žalovaného o osobe zamestnávateľa a aktuálnej výšky príjmu, ktoré zodpovedali písomným potvrdeniam Sociálnej poisťovne (č.l. 30, 41 spisu), nešlo teda o nepreukázané tvrdenia žalovaného ohľadne jeho aktuálnych pomerov.

18/Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku, ktorým súd umožnil žalovanému splácať pohľadávku v splátkach vo výške 100 eur mesačne, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

19/Odvolací súd žalovanému, ktorý v odvolacom konaní dosiahol plný úspech, nepriznal náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému nevznikli žiadne trovy odvolacieho konania a bolo by celkom neekonomické, aby súd priznal tomuto nárok na náhradu trov a následne súdny úradník postupom podľa § 262 ods. 2 CSP určil samostatným uznesením výšku nároku v rozsahu 0,- €.

20/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).